

der hele Tiden spaserede nynnende langt forud for det øvrige Selskab og idelig tilkaldte nu én, nu en anden, for at de skulde beundre de storartede Fund, hun gjorde overalt, — snart af en „saa sød, saa sød“ Mariehøne, der var kommen flyvende ned paa hendes ene, blaatbesløjfede Halvhandske, snart af et „helt Myreslot“, som hun fandt oppe ved en Granplantage paa Toppen af en lille Bakke, foran hvis mørke Stammer hendes hvidklædte Skikkelse pludseligt dukkede triumferende op under en lyseblaa Silkeparasol, der hvælvede sig over hende som en privat lille Lyksalighedshimmel.

Saa længe Doktoren var nærværende, havde Frøken Ragnhild forholdt sig fuldkommen tavs og set eftertænksomt ned mod Jorden. Ogsaa nu efter hans Bortgang vedblev hun en Stund at gaa saaledes, mens et Smil nu og da gled over hendes Ansigt.

Pludselig løftede hun Hovedet og sagde med en lille Latter:

„Hvor De dog egentlig er et kuriøst Menneske, Pastor Hansted! Dér har jeg nu i syv Aar gaaet og glædet mig til den Dag, da jeg kunde overraske Dem herude . . . og saa tager De imod mig, som om det ikke var mere end tre Dage siden, vi havde set hinanden. Jeg vil sige Dem,